

Vilniaus reformatų žinių JAUNIMO PUSLAPIS

2006 m. spalvis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinio leidinio
„VILNIAUS REFORMATŲ ŽINIOS“ priedas

Mieli skaitytojai,

Tarpukario Lietuvoje reformatams leistame dvisavaitiniame laikraštyje „Sėjėjas“ buvo keletas puslapių jaunimui. Skyrelį „Jaunimo pasaulis“ vedė jauni Biržų parapijos kunigai, Kauno universiteto teologijos fakulteto absolventai Aleksandras Balčiauskas ir Fridrichas Barnelis bei Petras Juodgudis („Radvilos“ himno žodžių autorius, muziką buvo sukūręs komp. K. Galkauskas). Ten daug vietos buvo skiriama jaunimo doroviniam auklėjimui, propaguojamas radvilėnų šūkis: „Dorinkis ir švieskis!“. Pavarčius senus „Sėjėjo“ komplektus galima susidaryti gan išsamų vaizdą, kuo gyveno to meto jaunimas, kokie buvo jų lūkesčiai, siekiai. Mūsų jaunimas taip pat yra labai aktyvus, dalyvauja įvairiuose tarptautiniuose projektuose, daug važinėja, bendrauja su viso pasaulio protestantišku jaunimu, yra atkūręs tarpukaryje veikusią Lietuvos reformatų jaunimo draugiją „Radvila“, kuri šiais metais mini 75-ąsias įkūrimo metines. Reformatų jaunimas kas vasarą organizuoja stovyklas: vaikų vasaros stovyklą Nem. Radviliškyje, jaunimo - Švobiškyje ar Jančiuose buvusios parapijietės Eglės Grucytės sodyboje. Vilnietis Justas Brazauskas yra reformatų interneto svetainės ref.lt administratorius. Todėl nutarėme šį mūsų laikraštėlio „Vilniaus reformatų žinios“ priedą paskirti jaunimui.

„V.r.ž.“ leidėjai

Sveiki, jaunesnieji broliai ir seserys,

Rašau Jums su viltimi, kad priimsite mano gyvenimo patirties išpažintį, gal būt kam nors tai pravers ir pasimokysite. Jau nebežinau kieno tai išmintis, bet sakoma: protingas mokosi iš savo klaidų, o išmintingas ir iš svetimų. Kadangi Jūsų gyvenimo kelias dar tik prasidėjo, tai labai svarbu, kuria kryptimi pasuksite, koku tempu ir koku žingsniu žingsniuosite. O jei šitas rašinėlis nors šiek tiek Jums pravers – tai ir gerai.

Pirmiausia, tai iš visos širdies linkiu Jums neištarti nė vieno maldos žodžio mechaniškai bei abejingai – nes tokia malda visiškai beprasmė. Patys pagalvokite, ar atidžiai klausytumėtės kažkur kitame mieste gale šiaip sau po nosim kažką marmaliuojančio žmogelio – juo labiau kai nežinia nei į ką jis kreipiasi, nei kam, nei kodėl jis tai daro?

Viskas Visatoje yra energija: tiek materija, tiek jausmai, tiek mintys, garsai, šviesa – skiriasi tik vibracijos. Ir viskas kinta – nieko nėra amžino ir nekintamo... išskyrus Dangiškąjį Tėvą, kuris yra pir-

mapradis – bet ir pats kintantis. Jis visą Visatą sutvėrė ne iš kažkieno Jam duotos kokios tai medžiagos, o pats iš savęs. Taigi – viskas yra sutverta iš Dievo Esybės, energijos. Visa ta kūrinija įgavo neaprėpiamą formą įvairovę, bet liko ir visada liks dieviškos kilmės. Todėl mes ir galime sakyti, kad Visata ir visa kas ją pripildo yra vienas, vientisas, neaprėpiamas Dievo Kūnas.

Bet grįžkime prie maldos. Jei mes, kaip Dievo vaikai, norime bendrauti su savo Dangiškuoju Tėvu ir norime būti išgirsti, tai turėtume šiek tiek įdėti pastangų (savo energijos): savo sąmonėje suvoktos tiesos, kurią norime pasakyti Tėvui, būtinai sklindančios iš širdies ir proto pastangomis tikslingai nukreipti. Tokia malda – jau yra gyva, individuali, konkrečiai adresuota, o jei dar nuširdžiai, savais žodžiais ištarta balsu ar mintimis – visada bus išgirsta. Į tokias maldas visada reaguojama ir sulaukiame atliepimo – tik dar reikia išmokti tą atliepimą išgirsti, pamatyti, suvokti, pastebėti. Kad tai įvyktų, turėtume maksimaliai koncentruoti savo dėmesį savo širdyse ir stebėti ženklus. Ženkilai gali būti įvairūs: užplūstanti ramybė, pasitikėjimas, susiliejimas su gamta, meilė, netikėti ir malonūs susitikimai, pažintys, pasiūlymai, atradimai, „atsitiktinė“ sėkmė, gera nuotaika, geri santykiai su artimaisiais ir t.t.

Mielieji, Dievas yra viskas ir visame kame, taip pat ir mumyse. Bet esmingiausia dieviškumo savybė yra Meilė. Ten, kur veši darna, meilė, pagarba – visada yra ir Dievas. Tačiau toli gražu, taip nėra visur ir visada – dažniausiai priešin-

atkelta iš 1 p.▶

gai. Kodėl? Vienas iš pagrindinių Dievo įstatymų yra laisva valia. O Dievo įstatymai yra privalomi visoms sąmoningoms būtybėms, jiems paklūsta net ir dangiškosios. Kai žmogus (žmonija) savo sąmonėje atsiribojo nuo vienybės su savo Tvėrėju, tai atsitiko taip, kaip atsitiko – pasijutome atskirti nuo Jo, taip atsirado suvokimas, kad tesame tik mėsos ir kaulų rinkinys su „labai tobula“ materijos forma – sąmone.

Ir dar šiek tiek apie malda. Gana plačiai yra pasklidusi nuomonė, kad galima ir reikia melsti Dievo sveikatos, nuodėmių atleidimo, gerovės, sėkmės, gero darbo, gerų santykių šeimoje, bendruomenėje ir pan... Bet kuo gi mes tada laikome Dangiškąjį Tėvą – savo tarnu, džinu iš Aladino lempos? O kodėl mums pirmiausia neprisipažinus Jam, kad esame pasiklydę ir pasimetę Jo vaikai, bet norintys sugrįžti, prisipažinti savo nevisai tobulais darbais ir poelgiais, jausmais ir mintimis? Kodėl mums nepaprašius padėti praplėsti savo suvokimą, kad galėtume patys būti nuovokesni ateityje ir patys tai įgyti? Dangiškasis Tėvas ir taip jau mums yra davęs viską, bet dėl mūsų (žmonijos) savivokos paklydimų jau daug ką praradome.

Pasistenkime įgyti tikrosios išminties – Tėvo akivaizdoje atgailaukime, pripažinkime Jo Valią (juk net Jėzus meldėsi „ne mano tebūnie valia, bet Tavo“), pasiryškime būti Jo vaikais ir paprašykime atleidimo. Būkite visiškai tikri Die-

vo atlaidumu dėl Jo besąlygiškos meilės. Dieviška meilė kitokia nei žmonių: ji neaprepiama, jai nereikia priežasties mylėti, ji nedaloma ir neskirstoma. Tik mes – būtent mes patys dėl nesusivokimo atsiribojame nuo jos. Bet svarbiausia dar ir tai, kad Dievas savo vaikams, kai tik jie pareiškia pripažįstantys esą Jo vaikai ir gerbiantys Jo Valią, akimirksniu panaikina mūsų nuodėmes, dėl kurių gailėjomės.

Štai kokia galinga gali būti mūsų malda, kaip mes patys galime keisti savo gyvenimą. Ten, kur yra Dievas, yra ir Meilė, kur yra Meilė – viskas palaipsniui harmonizuoja, si, materija paklūsta dieviškai minčiai, sveikstame, patys keičiamės, prisipildome dieviškos meilės, o tada ir patys pradame ją skleisti, tada jau ir aplinka keičiasi.

Kodėl? Todėl, kad visa yra viena: vienas yra Dievas, vienas milžiniškas Dievo Kūnas – mes tik labai mažos Jo Kūno dalelės. Štai kodėl mes negalime būti priešais, mes tik nesusivokę ir stipriai pasiklydę, mes visi broliai ir seserys, mes neturime dėl ko konkuruoti tarpusavyje ar peštis dėl to, kam daugiau teks Dievo malonių ar Meilės. Dieviška malonė ir Jo Meilė neaprepiami ir nesibaigiantys, jų visada ir visiems užteks – tik pasistenkime būti verti jų.

Tai įmanoma, mes turime pavyzdį – Jėzų Kristų, kuris visada teigė, kad su Dievu viskas įmanoma.

Su meile, E.V.

PAKLYDUSI AVIS

*Kantrybė Tavo
Maloni,
Ji neišpuiksta
Kaip ir meilė,
Tu kantriai
Lauki,
Ateini,
Išgelbsti,
Sutvėrėjau mano.*

*Ir sielą, kūną,
Dvasią gaivini
Sava Dvasia,
Sava malone
Amžiais.
Ir visą purvą
Naikini,
Nuplauni,
Nuprausi,
Atgaivini.*

*Ir atvedi
Kiekvieną
Vaiką savo
Savon ganyklon tarsi
Avj,
Paklydusią,
Bedalę,
Suradęs
Džiugiai
Kvieti
Į džiaugsmą
Savo.*

*Tu šaukdamas
Vardu kiekvieną
Avj Savo
Sakai:
Aš čia!
Aš Viešpats tavo
Tave suradęs
Atpirkau,
Krauju savuoju
Nuvaliau
Aš tavo
Sielą vaike!*

Lietuvos reformatų jaunimo draugija „Radvila“ švenčia 75 –ąjį Jubiliejų

Iš reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ istorijos

Pirmasis Lietuvos reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ skyrius įsisteigė 1931 metais gruodžio 20d. Biržuose. Steigiamajame susirinkime įsirašė 38 nariai ir Draugija ėmė sparčiai augti, plėsti savo veiklą: įsteigė kuklią skaityklą, knygynėlį, chorą, rinko aukas pavargėliams, vasarą organizavo ekskursijas, rengė prieš alkoholio vartojimą nukreiptas parodas, Lietuvos nepriklausomybės, Motinos dienos ir Spalio 9-osios minėjimus, įsigijo ir platino Vilniaus pasus, sutvarkė aplinką prie poeto St. Dagilio paminklo. Po metų narių skaičius pasiekė beveik šimtą. Radvilėnai kreipėsi į visų parapijų klebonus, prašydami padėti organizuoti atokesnių parapijų jaunimą. 1932 metų gale įsisteigė „Radvilos“ skyrius Geidžiūnuose. Netrukus buvo įsteigti skyriai Papilyje, Iškonyse, Mažutiškyje, Nem. Radviliškyje, Salamiestyje. 1933 metais per Sinodą buvo suruošta pirmoji Giesmių šventė, kurioje dalyvavo Biržų, Kelmės, Papilio, Nem. Radviliškio „Radvilos“ draugijos ir Biržų ev.liuteronų parapijos chorai su 200 choristų. Buvo paruošti „Radvilos“ draugijos vidaus statusas ir draugijos ženklelis.

Pirmasis visuotinis „Radvilos“ skyrių atstovų suvažiavimas įvyko 1934 m. sausio 21d. Biržuose. Jame buvo išrinkta pirmoji centro valdyba, kurios pirmininku tapo kun. Aleksandras Balčiauskas, draugijos garbės nariu - dr. Jokūbas Mikelėnas, Lietuvos ev. reformatų Kolegijos prezidentas. Valdybos rūpesčiu prie laikraščio „Sėjėjas“ buvo pradėtas leisti dviejų puslapių skyrelis jaunimui „Jaunimo Skyrius“ – redaktoriai Petras Juodgudis ir kunigai Aleksandras Balčiauskas, Fridrichas Barnelis. Valdybai taip pat teko iš Vidaus

reikalų ministerijos parūpinti metinius leidimus susirinkimams šaukti. Draugija pradėjo bendradarbiauti su Klaipėdos ev. jaunimo draugija „Jaunųjų Sandora“. Buvo įsteigti „Radvilos“ skyriai Gerultiškyje, Juodžioniuose, Kadaruose, Skrebiškyje, Šlepščiuose.

1935 metais buvo įsteigti dar 4 nauji skyriai: Beržynės, Klausučių, Legailių, Nemunėlio. Draugija birželio 24 d. suruošė Biržuose pirmąją ev. reformatų jaunimo šventę. Joje dalyvavo Kelmės skyriaus 30 narių su savo choru, Klaipėdos „Jaunųjų Sandoros“ triūbininkai ir choras. Šventės eisenoje žygiavo virš 300 „Radvilos“ draugijos narių su savo vėliava, kainavusia net 275 Lt.

1936 m., išėjus naujam draugijų įstatymui, teko pakeisti ir papildyti „Radvilos“ draugijos įstatus, tam buvo sušauktas nepaprastasis skyrių atstovų ir valdybos suvažiavimas Biržuose. Pagal naują įstatymą iš Draugijos turėjo ištoti per 100 narių, neturinčių 18 metų, nors ir konfirmuotų, tad esančių pilnateisiais Bažnyčios nariais. Teko rūpintis naujų kandidatų organizavimu, kad nesugriūtų kai kurie neskaitlingi skyriai.

Tais metais radvilėnai surengė savo skyrių chorvedžiams kurselius, o liepos 5 d. suruošė jaunimo šventę Nem. Radviliškyje, ragino skyrius būti iniciatoriais tvarkant kapines, skelbiant me-

delių sodinimo dienas, paruošė skaitytinų knygų sąrašą. Buvo įsteigtas „Radvilos“ draugijos skyrius Švobiškyje.

1937 m. įsteigti du nauji Draugijos skyriai Svydžiuose ir Vinkšniuniuose. Buvo sukviestas specialus „Sėjėjo“ redaktoriaus ir leidėjų posėdis spaudos tobulinimo klausimu ir išrūpinta net 8 puslapiai jaunimui, pats skyrelis pervadintas į „Jaunųjų Pasaulį“. Radvilėnai platino knygelę apie reformatorius Husą ir Viklifą, surengė Papilio jaunimo ir giesmių šventę, kurioje dalyvavo per 500 „Radvilos“ narių bei ekskursantų grupė su savo choru ir orkestru iš Klaipėdos, paruošė ir išsiuntinėjo skyriams Motinos dienos ir Reformacijos minėjimui pritaikytas paskaitas. Tais metais buvo užmegzti ryšiai su Pasauline jaunųjų krikščionių sąjunga, kurios centras buvo Ženevoje, Šveicarija.

1938 m. buvo surengta jaunimo šventė Klausučiuose, kurioje dalyvavo apie 1,5 tūkst. žmonių. Prie „Sėjėjo“ buvo įvestas naujas skyrelis „Mūsų jauniausiems“, kurį ėmėsi tvarkyti Fr. Barnelis. Radvilėnų rūpesčiu buvo suburtas orkestras, nupirkti instrumentai, buvo platinami Jono Kalvino portretai, knygos apie reformatorius, „Jaunųjų Sandoros“ kalendoriai. Centro valdybos atstovė studentė H. Yčaitė buvo nuvykusi į Pasaulinės jaunimo sąjungos taikai tarp tautų skleisti suvažiavimą Švedijoje ir kalbėjo lietuvių vardu, o Jaunųjų krikščionių vyrų sąjungos atstovų suvažiavime taip pat Švedijoje dalyvavo studentas P. Tunkūnas, padaręs pranešimą apie Lietuvos jaunimą. Įsisteigė Draugijos skyrius Anglininkuose su 28 nariais.

1939 m. įsisteigė Lukiškių skyrius - paskutinis prieš II pasaulinį karą.

◀ atkelta iš 3 p.

1939 metais jau veikė 22 LERJ draugijos „Radvila“ skyriai su per 800 narių. Kai kurie skyriai turėjo savo chorus, orkestrus, skaityklas, tvarkė ir puošė kapines, ruošė eg-lutes mažiesiems, šelpė ir globojo pavargėlius, aktyviai prisidėdavo prie tautinių ir bažnytinių švenčių organizavimo.

Gausiausias skyrius buvo Papi-lio, turėjęs per 100, Biržų – apie 70, Gerultiškio, Beržynės, Nemunėlio per 50, Klausučių, Kadarų, Kelmės apie 40, Nem. Radviliškio, Svydžių, Iškonių, Mažutiškių, Legailių, Sa-lamiesčio, Šlepščių, Anglininkų, Vinkšninių – per 20 narių.

Nuo Draugijos įsteigimo iki 1940 metų vasaros Centro val-dyboje dirbo tokie tarpukaryje žinomi reformatų veikėjai: kun. A. Balčiauskas – CV pirmininkas, mokyt. A. Šlikas – vicepirminin-kas, mokyt. P. Dubra – sekretorius, mokyt. P. Bružas – knyginkas, instrukt. F. Jakštas – kasininkas, nariais buvo renkami: kun. Fr. Bernelis, mokyt. M. Jasiukėnaitė, mokyt. P. Aukstinis, Petras Juodgudis, Olga Stuinaitė (ištek. Viederienė), St. Palšis, Martynas Dagys, Vanda Galvelytė (ištek. Paplauskienė), Palmyra Krisiukėnaitė, V. Skeberdis, J. Stakionis, A. Ramanuskas.

Į „Sėjėją“ ir „Jaunųjų Pasau-lio“ skyrelį nuolatos rašė kurat. dr. Paulius Slavėnas – žymus astronomas ir visuomenės veikėjas.

1940 metų vasarą įžengusi Sovietų Armija nutraukė gražų, kūrybingą visos Lietuvos ir tuo pačiu reformatų gyvenimą: buvo uždarytos visos visuomeninės organizacijos, turtas, lėšos nu-savinta, prasidėjo nieko nekaltų žmonių trėmimai. LERJ draugija „Radvila“ nutraukė savo veiklą ir po didelių vargų atsikūrė tik Nepriklausomoje Lietuvoje 2001 metais ir tęsia garbingas radvilėnų tradicijas.

Parengta, pasinaudojus mokytojo A. Šliko redaguotu „Mūsų jaunimo Vadovu“, išleistu 939 m., 1940 m. „Sėjėjo“ laikraščiu.

Atkurtai „Radvilai“ šešti metukai

Šią žiemą jau ketvirtajai dvejų metų kadencijai bus renkama Lietuvos Evangelikų Reformatų Jaunimo Draugijos „Radvila“ centro valdyba ir pirmininkas. Šią žiemą jau ketvirtajai dvejų metų kadencijai bus renka-ma Lietuvos Evangelikų Reformatų Jaunimo Draugijos „Radvila“ centro valdyba ir pirmininkas.

„Radvilos“ veikla palaipsniui plečiasi: renginių skaičiumi, jų įvairove ir geografija. Kartais tenka skaičiuoti, ar bus pakan-kamai žmonių visoms planuo-jamoms veikloms įgyvendinti. Radviliečiai parsiveža naujų naudingų veiklos pavyzdžių iš kitų organizacijų rengtų projektų Lietuvoje ir užsienyje. Kai kurios patirtys diegiamos „Radvilos“ veikloje ir kasdieniniame gyveni-me. Inicijuojama savarankiškesnė jaunesniųjų narių veikla.

Santykis nėra formalizuotas

„Radvilos“ steigiamajame su-sirinkime 2001 metais dalyvavo trys dabartiniai dvasininkai: kun. Rimas Mikalauskas, kun. Tomas Šernas, diak. Sigita Švambarienė, o diak. Gitana Gasiūnaitė vieną kadenciją buvo išrinkta valdybos pirmininke, „Radvilos“ veikla buvo pristatyta Sinode. Vis tik pirmasis Draugijos įstatų punktas skamba taip: „Radvila“ yra savi-valdi visuomeninė ne pelno or-ganizacija, savanoriškai telkianti reformatų pasaulėžiūros jaunimą ir kitus asmenis aktyviai dalyvau-jančius Draugijos veikloje.

Jaunimas visur (ir bažnyčioje) turi savas (nebūtinai pagrįstas) ambicijas, ieško naujų veiklos formų, tiesa, kartais yra tingus ir pervertina savo galimybes.

Aišku, kad lygybės ženklas tarp „Radvilos“ ir reformatų jau-nimo negali būti dedamas. Tačiau (didžioji) dalis aktyvių radvilie-čių yra krikštyti ir konfirmuoti

reformatai, dažniau ar rečiau lankantys pamaldas, pagal išgales aukojantys laiką ir lėšas.

Aspektas, kad Draugija nėra oficialiojoje bažnytinėje struktū-roje teikia savus plusus ir minu-sus. Tai palengvina dalyvavimą vyriausybės ar ES rengiamuose konkursuose, bendradarbiavimą su kitomis pasaulietinėmis orga-nizacijomis. Kita vertus, šitokia padėtis daro sudėtingesnį santykį su Bažnyčia: jį tampa sunkiau api-brėžti. Bažnyčia vykdo savo veiklą (kurios vienu prioritetų įvardija-mas vaikų ir jaunimo ugdymas), o „Radvilos“ veikloje nebūtinai turi būti ir yra bažnytinės srities veiklos (pvz., grynai psichologinio ugdymo projektai ir pan.). Tačiau ir tose srityse, kuriose veiklos su-sikerta, nesama bendro plano.

Dvi kryptys

Jaunimo integracijai į bažny-tinį gyvenimą jaunimo organi-zacijos („Radvilos“ ar kitokios formos) ir bažnytinių struktūrų santykių dalinis formalizavimas gali tik kažkiek padėti. Svarbiau, iš vienos pusės jaunimo suvoki-mas, kad priklauso Bažnyčiai ir yra jos dalis, o iš kitos pusės pa-skatrinimas veiklai bei palaikymas vilties, kad jaunimo veikla susi-lauks pritarimo (ar nepritarimo), dėmesio ir vienokio ar kitokio įvertinimo.

LERJD „Radvila“ Centro
Valdybos vicepirmininkas
Giedrius Vaitiekūnas

Jaunimo stovykla „Mes mokomės mylėti“

Rugpjūčio 19-26 dienomis stovyklavome „Radvilos“ organizuotoje jaunimo stovykloje. Šiemetinės stovyklos tema – „Mes mokomės mylėti“. Stovyklos dvasiniu vadovu buvo Kėdainių bažnyčios lektorius Raimondas Stankevičius, stovyklos direktore – vilnietė studentė Eglė Mekaitė. Dalyvavo 40 dalyvių daugiausia iš Biržų, Vilniaus, Kėdainių. Vadovais dirbo 9 „Radvilos“ nariai. Stovykla vyko vienkiemyje, pagerintomis lauko sąlygomis Jančių kaime, Šakių raj., kur mus pakvietė buvusi aktyvi jaunimo vadovė Eglė Grucytė.

Bažnyčių stovyklai įkūrėme nebaigtoje statyti pirtyje, o patys įsikūrėme palapinių miestelyje pamiškėje.

Po mankštos ir pusryčių visi rinkdavomės rytinei maldai ir įvadiui į pamokėlę. Pamokėlių metu grupelėse skaitėme Bibliją ir nagrinėjome, ką parinktos ištraukos sako apie meilę – artimui, priešui, Dievui. Po pamokėlės vėl trumpam visi susieidavome pasidalinti savais atradimais ir iškilusiais neaiškumais. Visi sudalyvavome būreliuose: dramos, šokių, filologi-

jos, giedojimo ir darbelių. Vakaraus žaidėme susipažinimo, pasitikėjimo, kooperacijos žaidimus. Diena baigdavos ilgesniu ar trumpesniu pasisėdėjimu prie laužo su arbata ir gitara. Raimondas suorganizavo įspūdingą 32 km žygį pėsčiomis palei Nemuno pakrantes: kontroliniuose punktuose reikėdavo atlikti komandines užduotis ir vėl eiti, eiti, eiti. Pavargome, bet visi įveikėme trasą ir tikrai jautėmės

nugalėtojai.

Dienos vis trumpėjo, laikas slinko vis greičiau, stovykla artėjo prie pabaigos. Namo išvažinėjome vildamiesi tęsti mūsų bendravimą ne tik kitamet stovykloje, bet taip pat stengtis dažniau ir reguliariai susitikimus rengti savuose miestuose.

Giedrius Vaitiekūnas

Įspūdžiai iš Graikijos

Vilniaus jaunimo atstovai: Kornelijus Šišla ir Donalda Sinkutė dalinasi įspūdžiais iš kelionės po saulėtąją Graikiją, kurioje jie dar žiemą lankėsi, pakviesti dalyvauti „Synergy grupės“ mokymuose.

Kornelijus:

Nemažai mūsų jaunimėlio jau yra susidūrę su „Synergy grupės“ treningais (mokymais) ir gal pamena, kad ten yra naudojami tikrai specifiniai ir naudingi savęs pažinimo metodai. Bent jau aš nebuvo susidūręs su kažkuo panašiu. Pačių metodų, kaip ir kas ten vyksta, aš nenorėčiau visiškai atskleisti, nebent tik paviršutiniškai, nes toks yra sutarimas tarp dalyvavusių, kad nebuvusiems bus tik naudingiau, jei mes jiems nieko, apart emocijų ir susižavėjimo bei patirties, neatkleisime visu 100 procentų.

Galiu pasakyti, kad tų metodų, kuriuos naudojo treneriai (mokytojai), tikslas - pastatyti mus į tą dirvą, kurioje galėtume dirbti patys su savimi. Dauguma psichologinių ir emocinių dalykėlių, kurie gali net išvesti tave iš pusiausvyros, jei tiksliai nežinai, ko nori pasiekti. Specifinių metodų pagalba gali praktiškai ir visiškai iš arti pajusti tokius savo asmeninius ypatumus ir sugebėjimus, apie kuriuos anksčiau net nesi susimąstęs arba net nežinojai, kad tokių turi ir kad sugebi penkis ar dešimt kart daugiau negu manei prieš tai. Didžioji dauguma žmonių atvažiuoja su sau susikurtu uždaviniu ir ten jį bando įgyvendinti. Treneriai sukuria tą atmosferą grupėje, kad iš esmės per praktiką ir teoriją mes imituo-

jame tikrąjį gyvenimą ir bandome jį padaryti kuo labiau priimtiniu sau. Gali būti, kad tų žmonių jau niekad nebematysi ir iš esmės jie nebedarys įtakos tavo tolimesnio likimo finansine ar kokia kitokia materialia forma. Bet čia ir yra esmė: daug lengviau yra bendrauti su asmeniu, kai negalvoji, kad jis tave išduos ir vienaip ar kitaip pakenks. Daug paprasčiau yra kalbėti, kai nebūtina apgalvoti 10 žingsnių į priekį, o paprasčiausiai elgtis visiškai spontaniškai. Nesąmoningai galvoji, kad šis idealus bendravimo ir pažinimo pasaulis (treningas) yra laikinas, todėl bandai iš jo išspausti kuo daugiau. Matai, kad žmonės aplink tave elgiasi taip pat, nieks į nieką nežiūri kaip į kitokį, niekas nėra keistuolis, visi yra vienodi ir vieno-dai imlūs tam, ką gali gauti per tą trumpą treningo laiką. Treneriai tik išodina tave į reikiamą vagoną ar reisą, toliau per visą pažinimo

kelią keliauji pats. Atrandi, kas tau yra artima ir priimtina, ką tu gali panaudoti realiaame gyvenime, kad pats gyvenimas veiktų tau. Negaliu teigti, kad treneriai nevaidina jokio vaidmens: jie gali bet kada patarti, kas jų nuomone tikslingiau ar naudingiau tau kaip individualybei, nes, jei mes to ir nematome ar neįsijaučiame, jie stengiasi mus pažinti per mūsų pačių savęs pažinimo procesą, jie kaip angelai sargai stebi, kokia linkme mes einame ir ką mes iš to gauname. Nerealus jausmas, kai stengiesi ne pažymiui, ne dėl kitų nuomonės ar pagyrimo, ne dėl apčiuopiamos materijos, o dėl SAVĖS, SAU. Dažnai pamirštame, kad galime patikti vidumi ne tik kitiems, bet ir sau. Būna, kad slepiame kai kurias ydas ar silpnybes ne tik nuo kitų, bet ir nuo savęs. Dažnai meluojam sau ir automatiškai kitiems, kad esame vienokie ar kitokie, kai toli gražu tokiais net nekvepiam. Treninge galėjome susidurti su šiais dalykais. Galėjome paanalizuoti save ir savo sukauptą patirtį, kas yra susiję ir su ta pačia baime ir jos slėpimu, su užgniaužtu praeities skausmu, kuris mus dažnai lydi realiaame gyvenime. Tai, kas atrodo anksčiau amžina, stereotipiška ir nepakeičiama, po treningo liko tik laikina, nugalima ir pakeičiama pozityviais dalykais.

Donalda:

Kornas, Ignas, Žydrius ir aš Lietuvoje dar spaudžiant šaltukui išdidžiai dairėmės pro langus – mes juk vykstame į Graikiją!

Kadangi mūsų maršrutas buvo su persėdimu Prahoje, Čekijos sostinėje, ir nuo skrydžio iki skrydžio turėjome laisvas daugiau nei penkias valandas, nusprendėme oro uoste nekiurksoti. Susiskambinę su Čekijoje gyvenančia diak. Gitana, susitarėme susitikti ant Karolio tilto, kur kalbama, kad patyrus tam tikras tilto vietas pildosi norai. Užtrukome ieškodami tų stebuklingų vietelių. Kol suradome akivaizdžiai nublizgintas vietas, prisiminėme savo norus, prie mūsų priėjo Gitana su savo vyru. Tėmo ir šalo, tad labiausiai norėjome užsukti į jaukią vietelę. Tokių aplankėme net porą. Prisivaishinę čekišku alumi, prisiragavę čekišku delikatesų, skubėjome į lėktuvą.

Naktį nusileidome Salonikuose (Θεσσαλονίκη) - antrajame pagal dydį Graikijos mieste. Mus pasitiko šauniai nusiteikę dalyviai. Mums

buvo pasiūlyta nakvynė vieno dalyvio graiko bute. Tačiau Salonikai ne ta vieta, kuri buvo numatyta projektui įgyvendinti. Vakare, susėdę į autobusą, vykome į tą paslaptinę vietą Šiaurės Graikijoje. Po daugiau nei valandą trukusios kelionės atvykome į sodybą Nikolaos kaime prie Egėjo jūros. Taigi išsikūrėme Chalkidikės pusiasalyje. Chalkidikė – esanti Makedonijoje, didžiausioje Graikijos provincijoje, yra viena gražiausių ir ekologiškai švaresnių Graikijos vietų. Kadangi šis pusiasalis yra sudarytas tarsi iš trijų vienodo dydžio pailgų žemės gabaliukų, jis dar yra vadinamas „Poseidono trišakiu“. Legenda byloja, kad mitiniai gigantai Sitonas ir Atonas, besivaržydami ir negalėdami nuspręsti, kuriam iš jų atiteks dieviško grožio undinė, užrūstino jūrų dievą Poseidoną, kuris, pykčio pagautas, sviedė savo trišakį į Chalkidikės pusiasalį ir padalino jį į tris dalis - tris milžiniškus „pirštus“, vėliau pavadintus Kasandros, Sitonijos ir Atono vardais. Taigi mūsų laikiniais namais tapo Sitonijos pusiasalis, kuris žavi savo gamta ir

ramybe. Atrodo, jog šis kraštas nepaliestas šiuolaikinės civilizacijos ir žmogaus rankų. Pušynai, alyvmedžių giraitės, nedidelės įlankėlės, krikščioniško skaidrumo vanduo ir ramybė - tai Sitonija, vidurinis Chalkidikės „pirštas“.

Apie dalyvius.

Projekte dalyvavo jaunimėlis net iš dešimties Europos šalių: Graikijos, Italijos, Slovakijos, Vengrijos, Rumunijos, Latvijos, Lietuvos, Olandijos, Vokietijos, Turkijos. Žinoma, jaunimėlio iš šalies - organizatorės, kurioje vyko projektas, buvo daugiausiai.

Labai niežti liežuviuką pakalbėti apie valgi. Juk Graikija – mums kiek egzotiška šalis, tačiau tikrai nesitikėjau, kad teks tiek „adaptuotis“. Tik atvykus vakare mus pavaishino spagečiais su padažu. Taip pat ant stalo radome fetos sūrio, kuris tapo neatsiejamu savaitės palydovu, - jo nuolat rasdavome prie pietų ir vakarienių patiekalų. Graikiški pusryčiai negausūs: balta raikyta duona, truputis sviesto, pienas ir pasirinktinai: braškių džemas, medus ar šokoladinis kremas. Pietums visada patiekdavo salotų. Dažnai per pietus pasiūlydavo tirštos sriubos: pupelių ar žirnių. Na, o vakarienių būdavo gausi: pudingas arba suflė iš makaronų (pastisijo), kuskusas, kepti baklažanai, bulvės - viskas su riebiais ir prieskoniniais padažais. Mėsos būdavo kukliai ir retai. Prie vakarienių retkarčiais patiekdavo ir graikiškų delikatesų - žuvų ikrų putėsių (taramosalata) - kiek keistos rožinės spalvos, ir neaiškios žuvies (panašios į ančiuvius) - išvaizda panašios į mūsiškus šprotus, bet tik ne skoniu! Hm... bet mes, lietuviai, nepamėgome šių įmantrių patiekalų.

Graikijos gamta - tai vienas išpūdingiausių dalykų, įkvėpusių mūsų šį „Synergy grupės“ projektą. Papasakoti sunku. Geriau pamatyti ir apstulbti: spygliuočių miškeliai, vaismedžių giraitės, uolos pakelėse, kalvos, kalnai, žydra jūra, avių ir ožkų bandos.

Sitonijos pusiasalis

LA BELLA ITALIA

Donaldos Sinkutės įspūdžiai iš jaunimo organizacijos „YMCA“ projekto Italijoje

- dalyvių rankas. Reikėjo patiems suorganizuoti užsiėmimus kitiems dalyviams, pasitelkiant išdėstytą medžiagą ir kuo efektyviau išnaudojant per dvi dienas pažintų kitų dalyvių privalumus.

Po keturių intensyvių dienų, turėjome laisvą dieną poilsiui. Nusprendėme ją praleisti pasyviai – pagulinti kur nors prie vandens telkinio. Mūsų miestelis išikūręs Apeninų kalnuose, tai arti nebuvo jokio ežero. Organizatorių draugai iš kitos vietovės suorganizavo transportą ir pasiūlė visiems norintiems vykti prie upės. Kaip

Ciao, amicos! – taip galiu pradėti straipsnelį apie savo įspūdžius iš Italijos. Kaip amerikiečiai su savo žodeliu „Hi!“, taip ir italai su „Ciao“ – sveikina kiekvieną sutiktą praeivį, artimą draugą ir naujus atvykėlius. Skirtumas tik tas, kad italai tuo pačiu žodeliu ir atsiveikina.

Taip buvome ir mudvi sutiktos – aš, Donaldą, ir Ramunė, atvykusios į miestelį kalnuose Poggio Mirteto, esantį maždaug 50 km nuo Romos, dieną prieš prasidedant tarptautiniam projektui „Tikslingas pasiruošimas sąlygoja aukštus rezultatus“. Projekto išvakarėse miestelyje vyko šventė – festa, į kurią patekome vos spėjusios pasidėti daiktus „YMCA“ (itališkai „IMKA“) viešbutuke. Šventėje susipažinome su kitais dalyviais iš mūsų projekto bei su gretimose apylinkėse vykstančių kitų projektų dalyviais.

Ryte prasidėjo mūsų užsiėmimai: prisistatė šalys, vadovai, dalyviai. Projekto šalys – dalyvės – tai Olandija, Vengrija, Lietuva, Latvija, Rumunija ir organizatorė Italija. Projektą rengė ir įgyvendino „YMCA“ atstovybė Italijoje kartu su „International Synergy group“ nariais.

Mūsų projektą sudarė keturios dalys, kaip ir daugumą „Synergy“

Poggio Mirteto panorama

tipo projektų. Pirmoje dalyje (dvi dienas) – buvo dėstomos teorinės žinios: pateikiami įvairūs apibrėžimai, modeliai, pavyzdžiai. Kiekvieną teorinę dalį sekė praktinis išbandymas, patvirtinant „Synergy“ mokymo metodą „learning by experience“ – mokymąsi iš patyrimo. Praktiniai užsiėmimai – projekte vadinami procesai – vyko tiek mūsų viešbutuko didžiajame kambaryje, tiek pačiame miestelyje, netgi smalsaujant vietiniams gyventojams, tiek už miestelio esančioje aikštėje. Kitos dvi dienos – antroji dalis – buvo atiduotos į mūsų

mes apsidžiaugėme! Ir kaip nusi-vylėme, kai vietoj upės išvydome kalnų upeliuką – beveik šaltinėli... Ledinis skaidrus vanduo vos kelius tesiekė, o norint išsimaudyti teko kaip kūdikiams voliotis po akmenis. Tačiau neliūdėjome ir džiaugsmingai turškėmės Farfos upeliuke, lenktyniavome su vandens srove, prieš kurią net eiti sudėtinga.

Po šios laisvos dienos mūsų laukė dviejų dienų žygis per kalnus ir slėnius, per miškus, per kaimus. Didžiausiu išbandymu tapo po šešių valandų gryno ėjimo pasiektos uolos – stačios ir aukštos San Migelio

grotos uolos, į kurias mums buvo pasiūlyta lipti virve. Lipti buvo baisoka, tačiau be galo smalsu. Ir ko nepadarysi netradicinėje aplinkoje su kitais žingeidžiais dalyviais!

Ketvirtoji projekto dalis buvo visų praėjusių dalių apibendrinimas bei mėginimas pritaikyti savo terpėje. Daugelis rašėme gyvenimo projektus ateičiai. Taip pat, besibai-giant projektui, atsiminimui ruo-šėme vieni kitiems dovanėles, pa-dėkas, dalinomės ateities planais. Kaip visada po malonios drauge praleistos daugiau nei savaitės, kai kartu kėlėmės, bendravome, dalinomės patirtimi, džiaugėmės, sunku buvo pasakyti „Ciao“, tačiau ne su visais keliai išsiskyrė ilgam. Su vengre Dora bei olandu Arjenu susitiksime pirmomis rugpjūčio savaitėmis Lietuvoje vykšančiame „Radvilos“ organizuojamame tarp-tautiniame projekte, kur aš būsiu jau ne dalyvė, o vadovė.

Šia optimistiška gaida ir baig-čiau savo pasakojimą, tačiau mud-viejų su Ramune kelionė į Italiją nesibaigė kartu su projektu: dėka

italo Gianluco galėjome likti ne-mokamai „YMCA“ viešbutuke. Pirmąją dieną nuvykome į gretimą miestelį už 15 km – Gavingano, kur vyko straipsnelyje jau minėtų kitų draugų projektas. Jų projektas – tai tarptautinė jaunimo darbo stovyk-la, kurią organizavo „Lunaria“. Stovyklos metu jaunimas tvarkė miestelio parką: dažė suoliukus,

tvoreles, karpė medžius, krūmus, pjovė žolę. Buvo smagu po tokio įtempto psichologinio mūsų projekto paimti teptuką ir „užsidirbti“ pietums. Be to, šis projektas taip pat skirtas neįgalių žmonių integ-ravimui į visuomenę, todėl kaip nematytos viešnios susilaukėme daug susidomėjimo iš šių žmonių. Vakare vykome į šio miestelio aikštę užsitarnautos vakarienės: taurės naminio vyno bei dubenėlio pastos – makaronų tam tikrame pomidorų padaže, šiukštu be jokio „kečupo“. O kad paprašius „amerikoniško ke-čupo“ gali ižveisti italą, įsitikinome savo kailiu.

Dar vykome į Italijos sostinę – Romą, kur žemėlapiu vedinos vaikščiojome nuo taško A iki B, nuo B iki C ir t.t. Tiesiogiai to žodžio prasme – nusivarėme nuo kojų, nes visą laiką tik ėjome. Pa-matėme daug pastatų, objektų iki šiol pažįstamų tik iš istorijos vado-vėlių. Žinoma, vienos dienos tikrai nepakako viską apžiūrėti, aplankyti visus muziejus. Kaip visada – paža-dėjome sugrįžti. Bet patikėkit, daug labiau sugrįžti traukia ne į Romą, pilną turistų, prikimštą patogaus susisiekimo transporto priemonių, o į tuos, kad ir nedidelius, miškais apaugusius paslaptinius kalnus, į mažyčius miestelius siauromis gat-velėmis, kuriose skalbiniai džiūsta net kopėčiomis nepasiekiami...

Italijos provincijos gatvelės panašios į Vilniaus senamiestį

Piccola Donalda

Tarptautiniai jaunimo mainai Maltoje

Ankstyvą rugsėjo rytą iš rudėjančio Vilniaus oro uosto išsiruošiau į ilgą kelionę. Prieš akis – naujos pažintys, nauji išbandymai, prieš akis – Malta. Nedidukė sala Viduržemio jūroje pasitiko karščio banga bei egzotiškais kraštovaizdžiais. Oro uoste jau laukė organizacijos Younglight atstovai, nekantraujantys greičiau pradėti ilgai planuotą projektą „You’ve got a friend“ (tu turi draugą). Pirmąsias tris dienas mes, komandos nariai, suvažiavę iš Olandijos, Vengrijos ir Lietuvos drauge su Younglight nariais darbavomės prie programos: planavom, aptarinėjom ir su nekantrumu laukėme besipasirodančių dalyvių. Pagaliau! Seminarijos, kurioje gyvenome, koridoriai prisipildė jaunų besišypsančių veidų iš Vengrijos, Vokietijos, Olandijos, Maltos. Pagaliau sulaukiau ir lietuvių: Aleksandro,

Jauniaus ir Vilgailės (reformatės, studijuojančios Vilniuje Striužaitės - „V.r.ž.“ info). Šešių dienų jaunimo mainai prabėgo lyg viena diena, tačiau paliko neišsemiamą patirties bagažą. Per tas dienas teko ir paguosti nusiminusį draugą ar ištiesti ranką į nelaimę pakliuvusiam, kartu pasidžiaugti kitų sėkme, sudalyvauti bei patiems suorganizuoti užsiėmimus, paskutuoti klausimais, susijusiais su Europos sąjunga, pasigrožėti Malta. Neišdildomą įspūdį paliko apsilankymas „Draugystės parke“, kuriame susipažinome su terapijos būdais, taikomais neįgaliesiems. Į užimtą dienotvarkę pavyko įtraukti ir keletą ekskursijų - aplankėme vieną iš seniausių Maltos miestelių Mdiną (XIVa.), sostinę Valetą bei vieną iš nuostabių paplūdimių su nuostabiais egzotiškais vaizdais.

Taip pat turėjome progą susirinkusiems pristatyti savo šalį: padainuoti lietuvių liaudies dainą, išmokyti žaisti Jurgelį meistrėlį, pavaišinti lietuviškais lašiniai su duona bei lietuvišku alumi. Per kitų šalių pristatymus daug sužinojome apie kitas šalis, jų kultūrą.

Neformalius užsiėmimus, mokančius tolerancijos bei sąmoningumo, jog kultūrų įvairovė daro mus visus unikaliais, derinome su aktyvia sportine veikla, ekskursijomis, vakarėliais. Laikas netruko prabėgti ir atsiveikinti buvo labai sunku – per keletą dienų labai susidraugavome.

Palikdami Malta ir dėkodami organizatoriams, jautėme, kad su savimi išsivežame ne tik naują patirtį, bet ir nuostabų jausmą – you’ve got a friend...

Evelina Paunksnytė

INFORMACIJA APIE BŪSIMUS RENGINIUS

Gruodžio 12 d. 17.30 v. Vilniaus Mokytojų namų Svetainėje, Vilniaus g. 36/1, Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugija kartu su LERJD „Radvila“ Vilniaus skyriumi rengia Jaunimo draugijos „RADVILA“ įsteigimo 75-ųjų metinių paminėjimą. Pranešimą skaitys Biržų krašto muziejaus SĖLA direktoriaus pavaduotoja istorikė Deimantė Prunskienė, atsiminimais dalinsis buvęs radvilėnai.

Gruodžio 1-13 d. Graikijoje planuojami pirmo lygio Synergy group mainai – apmokymai, kuriuose gali dalyvauti lietuviai.

2007 m. sausio 4-13 d. Italijoje „Next step“ lygio - praėjusiems pirmą lygį.

Sausio 6-15 d. Nyderlanduose vyks apmokymai vadovams (treneriams).

Vasario mėn. Slovakijoje vyks pirmo lygio apmokymai.

Balandžio 16 -30 d. Vengrijoje – pirmo lygio.

Balandžio 20-29 d. Lietuvoje - praėjusiems pirmą lygį.

Birželio 29 d. - liepos 8 d. Vengrijoje - praėjusiems pirmą lygį.

Dėl išsamesnės informacijos kreiptis į Jaunimo draugijos „Radvila“ pirmininką Igną Skudricką:
ignas.skudrickas@yahoo.com,
 mob. 8 696 83795

